

PARAULES DE VIDA

Gaudete et exsultate (III): El camí de la santedat

Si en el capítol segon de l'exhortació *Gaudete et exsultate* el papa Francesc ens adverteix dels perills que s'oposen a la vertadera santedat, en el tercer ens recorda els camins concrets indicats pel mateix Crist per realitzar-la en la nostra vida.

Es tracta de dos textos centrals de l'Evangeli: les benaurances, en les quals «es dibuixa el rostre del Mestre, que nosaltres estem cridats a transparentar en la quotidianitat de les nostres vides» (núm. 63); i el discurs sobre el judici final que trobem en el capítol 25 de l'Evangeli de sant Mateu, en el qual «Jesús torna a aturar-se en una d'aquestes benaurances, la que declara feliços els misericordiosos» (núm. 95).

Les benaurances aparentment amaguen una doble contradicció: d'una banda expressen un missatge atractiu, perquè qualsevol persona que medita sincerament aquestes paraules del Senyor no pot deixar d'admetre que en elles es conté un ensenyament que, si el posàrem en pràctica, transformaria profundament el cor de les persones i, no obstant això, la realitat del món ens porta cap a un altre estil de vida. En segon lloc, a qui es deixa arrossegar per la mentalitat del nostre món no li resulta fàcil entendre que en la pobresa, en la mansuetud, en la capacitat de plorar amb els altres, en la misericòrdia, en la netedat de cor, en la lluita per la pau i la justícia fins al punt d'acceptar el sofriment per elles, etc... pugui trobar-se

la felicitat. L'estil de vida que Jesús ens proposa no conduiria a la felicitat sinó a la infelicitat. El missatge de Jesús va «a contracorrent pel que fa al que és costum, al que es fa en la societat» (núm. 65). Només qui assumeix el risc de seguir el camí proposat pel Senyor, pot entendre la vertadera alegria, perquè la felicitat que anuncien les benaurances coincideix amb la santedat. «La persona que és fidel a Déu i viu la seva Paraula aconsegueix, en el lliurament de si mateix, la veritable felicitat» (núm. 64).

Des del número 67 al 94 el Papa ens ofereix unes breus reflexions sobre cadascuna de les benaurances i sobre la manera de posar-les en pràc-

tica. No és possible detenir-nos en cadascuna d'elles, però vull convidar-los a que les mediten pensant que solament es poden posar en pràctica si estem units a Crist i moguts per l'amor a Ell i el desig de ser-li fidels. Això és l'única cosa que ens pot mantenir en el camí cap a la santedat, que és el que condueix a la vertadera alegria.

En relació amb les paraules de Jesús sobre el judici final voldria destacar tres afirmacions del Papa: el motiu per a fer-les vida no pot ser altre que la fidelitat a Jesucrist, ja que Ell s'ha identificat amb els pobres (no diu «és com si m'ho hagüeu fet a mi», sinó «a mi m'ho fèieu»). A més, aquesta motivació evita una ideologització del cristianisme i la seua transformació en una ONG, però el Papa insisteix que aquest perill no ha de portar-nos a l'extrem oposat, que consisteix a tenir por al compromís social i mirar-lo amb sospita. Finalment el papa Francesc ens exhorta a portar-les a la pràctica «sense excuses que els lleven força» (núm. 97).

Si fem d'aquestes paraules de Jesús el programa de la nostra vida, estarem en el vertader camí cap a la santedat perquè donarem glòria a Déu amb la vida i, per tant, viurem el culte que més li agrada: la misericòrdia.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El tamboret de l'estiu 2018

L'educació és un tamboret de tres potes: la de la família, la de l'escola i la del lleure. Si en falla una, els infants i joves van coixos. Clausurat el curs 2017-2018, obrim les portes a l'educació del lleure, en el lleure, per al lleure i durant el lleure. Montessori va escriure: «Créixer és el temps de descobrir». Les imatges d'un llibre d'escola, les descripcions a la llar, no poden substituir la contemplació real dels arbres del bosc amb tota la vida que es desenvolupa al seu entorn.

L'ADN d'unes Colònies és la convivència amb una màgia especial: aprendre amb els altres, divertir-se, pujar muntanyes, cohesionar una patrulla, cantar, rebre i donar, pregar... s'aprèn a l'aire lliure i en grup més i millor que sol.

Les Colònies eduquen per i amb les vivències: regalen a la mainada un niu de novetats, complexitats i diversitats emmarcades en la natura paradisiaca andorrana amb unes aventures, de les quals les acampades en són penyora.

El miracle de les Colònies es troba en els infants que ajuden a madurar els joves monitors. «Cal viure la vida intentant que sigui un exemple per als nens i nenes», escrivia l'Anna a la Pasqua Jove d'AINA. Les Colònies són una autèntica immersió dels joves en el món del voluntariat i en la societat del compromís. Durant els nous mesos del curs, la vuitantena de monitors i monitors s'han trobat, presencialment o per internet, per treballar el ventall de valors que transmeten

a les Colònies, ensems que «donen sentit» (diu el Glenn) al seu «fer camí per la vida».

El Bisbe Lynn recorda el darrer discurs de Martin Luther King «Cim de la muntanya», ara fa 50 anys, i ens exhorta: «posem-nos a caminar per mantenir el llegat de justícia, igualtat i llibertat». Joioses Colònies de somni 2018: Cantem «vinc a Colònies per cantar amb tu i perquè tu cantis amb mi». Caminem: «el telenotícies de les Colònies són les caminades de cada dia».

Ens emmirallem als llacs que reflecteixen la germanor. Conquerim els cims perquè el nostre «jo» visqui en plena llibertat.

Mn. Ramon de Canillo

PALABRAS DE VIDA

Gaudete et exsultate (III): El camino de la santidad

Si en el capítulo segundo de la exhortación *Gaudete et exsultate* el papa Francisco nos advierte de los peligros que se oponen a la verdadera santidad, en el tercero nos recuerda los caminos concretos indicados por el mismo Cristo para realizarla en nuestra vida. Se trata de dos textos centrales del Evangelio: las bienaventuranzas, en las que «se dibuja el rostro concreto del Maestro que estamos llamados a transparentar en lo cotidiano de nuestras vidas» (n.º 63); y el discurso sobre el juicio final que encontramos en el capítulo 25 del Evangelio de san Mateo, en el que «Jesús vuelve a detenerse en una de esas bienaventuranzas, la que declara felices a los misericordiosos» (n.º 95).

Las bienaventuranzas aparentemente encierran una doble contradicción: por una parte expresan un mensaje atractivo, porque cualquier persona que medita sinceramente estas palabras del Señor no puede dejar de admitir que en ellas se contiene una enseñanza que, si la pusiéramos en práctica, transformaría profundamente el corazón de las personas y, sin embargo, la realidad del mundo nos lleva hacia otro estilo de vida. En segundo lugar, a quien se deja arrastrar por la mentalidad de nuestro mundo no le resulta fácil entender que en la pobreza, en la mansedumbre, en la capacidad de llorar con los demás, en la misericordia, en la limpieza de corazón, en la lucha por la paz y la justicia hasta el punto de aceptar el sufrimiento por ellas, etc... pueda encontrarse la felicidad. El estilo de vida que Jesús nos propone no conduciría a la felicidad sino a la infelicidad. El mensaje de Jesús va «a contracorriente con respecto a lo que es costumbre, a lo que se hace en la sociedad» (n.º 65). Sólo quien asume el riesgo de seguir el camino propuesto por el Señor, puede entender la verdadera alegría, porque la felicidad que anuncian las bienaventuranzas coincide con la santidad. «La persona que es fiel a Dios y vive su Palabra alcanza, en la entrega de sí, la verdadera dicha» (n.º 64).

Desde el número 67 al 94 el Papa nos ofrece unas breves reflexiones sobre cada una de las bienaventuranzas y sobre la manera de ponerlas en práctica. No es posible detenernos en cada una de ellas, pero quiero invitarles a que las mediten pensando que sólo se pueden poner en práctica si permanecemos unidos a Cristo y movidos por el amor a Él y el deseo de serle fieles. Esto es lo único que nos puede mantener en el camino hacia la santidad, que es el que conduce a la verdadera alegría.

En relación con las palabras de Jesús sobre el juicio final quisiera destacar tres afirmaciones del Papa: el motivo para hacerlas vida no puede ser otro que la fidelidad a Jesucristo, ya que Él se ha identificado con los pobres (no dice «es como si me lo hubierais hecho a mí», sino «a mí me lo hicisteis»). Además, esta motivación evita una ideologización del cristianismo y su transformación en una ONG, pero el Papa insiste en que este peligro no debe llevarnos al extremo opuesto, que consiste en tener miedo al compromiso social y a mirarlo con sospecha. Finalmente el papa Francisco nos exhorta a llevarlas a la práctica «sin excusas que les quiten fuerza» (n.º 97).

Si hacemos de estas palabras de Jesús el programa de nuestra vida, estaremos en el verdadero camino hacia la santidad porque daremos gloria a Dios con la vida y, por tanto, viviremos el culto que más le agrada: la misericordia.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

XXXII Trobada interdiocesana de Vida Creixent a Montserrat

El dia 8 de maig ens vam reunir, a redós de la Mare de Déu de Montserrat, tres-cents vuitanta-tres membres de Vida Creixent de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu, Terrassa, Tortosa i Vic. El lema de la Jornada fou «Sota la vostra protecció». Les altres diòcesis amb seu a Catalunya van celebrar la trobada interdiocesana el dia següent. De la nostra diòcesi de Tortosa vam

assistir-hi vint-i-sis persones, acompanyades per la coordinadora diocesana Encarna Gisbert i el consiliari Mn. Joan Bajo.

A les 8 h va ser la sortida de Tortosa i Mn. Bajo dirigí la pregària d'anada.

A les 12.30 h ens vam congregar a la Basílica. En primer lloc la salutació a càrrec del coordinador interdiocesà del moviment de Vida Creixent, Sr. Sergi Òliba. Un

monjo de Montserrat, després d'adreçar-nos unes paraules d'acolliment en nom de la comunitat, va fer el comentari de l'Evangelí remarcant el lema pastoral dels pelegrinatges d'aquest any «Sota la vostra protecció». Tot seguit, l'Escolania cantà la *Salve* i el *Vírolai*. Després d'acomiar-nos amb l'himne de Vida Creixent, *I aquesta alegria ningú no ens la prendrà*, vam fer el dinar al restaurant i ens acompanyà el cardenal-arquebisbe emèrit de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

Havent dinat tornàrem a la Basílica per celebrar la Missa votiva de la Mare de Déu de Montserrat. Fou presidida pel Sr. Cardenal i concelebrada pels consiliaris dels diferents grups de Vida Creixent. Amb el cant del *Vírolai* ens vam acomiadar plens de joia per la jornada viscuda.

Maria Joana Querol

Les Filles de la Caritat celebren la festa de santa Lluïsa de Marillac

Un any més, les tres religioses de la Casa d'Accollida de Tortosa van celebrar el dia 9 de maig la festa de la seva cofundadora, santa Lluïsa de Marillac, qui amb sant Vicenç de Paül i quatre noies, el 25 de març de 1642, van oferir-se totalment al servei del Senyor per servir els més pobres. Així va néixer la congregació de les Filles de la Caritat. Tenien per objectiu la humilitat, per monestir la casa dels malalts, per cel·la la cambra de l'afligit i per claustre els carrers o les sales de l'hospital. En poc temps, Lluïsa de Marillac va fundar noves comunitats a trenta ciutats de França i de Polònia. Amb la salut afectada per l'intens i continu treball, va morir el 15 de març de 1660 i el seu cos fou soterrat a l'església de Saint Laurent de París. Actualment està a la capella de la casa mare de les Filles de la Caritat de París.

A les 18.30 h, Mn. Josep M. Membrado, rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, i Mn. An-

tonio Ripollés van concelebrar l'Eucaristia a la capella del Sagrari.

Moltes gràcies germanes Filles de la Caritat pel vostre servei a l'Església de Tortosa i per la vostra donació envers els més pobres i necessitats. Que el Senyor us segueixi ajudant, fent vida el carisma de santa Lluïsa de Marillac.

Fins al proper any.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La crida que Déu dirigeix a cadascú de nosaltres és un do que omple de joia» (22 d'abril).

@Pontifex: «La Paraula de Déu és la làmpada amb la que mirar el futur: amb la seva llum es poden llegir els signes del temps» (23 d'abril).

@Pontifex: «La vida té ple sentit quan l'ofereix com un do; esdevé insípida quan ens la quedem només per a nosaltres» (25 d'abril).

@Pontifex: «Els autèntics cristians no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir els seus espais vitals transformant-los en espais de fraternitat» (25 d'abril).

Acte formal de l'entrega del panell d'Aharon del tabernacle de la Reserva del Santíssim de la Catedral de Tortosa

El dia 11 de maig de 2018, al matí, a la Sala Gòtica del Palau Episcopal, tingué lloc l'entrega formal d'una taula pintada pertanyent a l'antic retaule de la Reserva de la Catedral de Tortosa. La taula representa el gran sacerdot Aharon, flanquejat a la part baixa de sengles paisatges de traç delicat i suau. Va fer l'entrega el pare abat de Poblet, Rvdm. Octavi Vilà, al bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, en un acte conduït per Mn. Víctor Manuel Cardona, ecònom diocesà, que ha comptat amb la intervenció acadèmica de l'historiador Joan-Hilari Muñoz, la presència del prior del monestir, P. Rafael Barruè, acompanyant de l'abat, l'assistència dels membres de la Cúria Diocesana, presidits pel vicari general, José Luis Arín, de l'alcalde

de Tortosa, Sra. Meritxell Roigé, i la presència dels mitjans de comunicació audiovisuals i escrits convocats a l'efecte.

Iniciat l'acte, després de la presentació de les autoritats participants en l'acte, va prendre la paraula l'historiador Muñoz Sebastià, a qui corresponia aquest dret per haver estat ell qui fa uns cinc anys va descobrir a Poblet, on era exposada, la taula pintada d'Aharon i va veure clar que era la que faltava al retaule antic de la Reserva de la Catedral, complementària de l'altra taula, existent *in situ*, del sacerdot Melquisedec.

La fundació a la Catedral de Tortosa de la Confraria del Santíssim Sagrament, amb seu a la Basílica romana de Santa Maria sopra Minerva, l'any 1570, que era la forma institucionalitzada de retre culte a l'Eucaristia i augmentar-ne la devoció, va permetre afermar i dignificar aquell i expandir entre els fidels aquesta.

L'octubre de l'any 1575, els dirigents d'aquesta confraria acordaren fer pintar un tabernacle destinat a re-

servar el Santíssim Sagrament. El projecte es materialitzà a partir del mes d'agost de l'any 1576, quan s'acordaren amb el pintor tortosí Joan Desi les tasques de pintar-lo a canvi de 60 lliures de moneda barcelonesa.

El resultat final del projecte va consistir en un tabernacle dividit en tres carrers verticals: als extrems hi havia les representacions d'Aharon i Melquisedec, prefiguració del culte cristià centrat en la Sagrada Eucaristia. Els dos grans sacerdots flanquejaven el gran sagrari del cos central del retaule.

Aquest tabernacle va restar al seu lloc original fins a l'any 1936. En aquell moment, l'esclat de la guerra i la revolució anticlerical immediata, van aconsellar al govern de la Generalitat de treure de la Catedral de Tortosa per motius de seguretat bona part del patrimoni artístic moble que hi havia. La primavera de l'any 1938, davant l'avanç de les tropes nacionals, les peces artístiques més rellevants foren tretes de la ciutat i traslladades a diversos llocs, com ara el monestir

de Poblet, on anà a parar el retaule major i el tabernacle de la Reserva amb el retaule de la Transfiguració.

Quan es produí el retorn de les peces a Tortosa, es va decidir no tornar a posar el tabernacle al seu lloc i fou remuntat a la capella privada del bisbe. Hi faltava, però, la taula d'Aharon, que fou substituïda per una pintura al llenç del sacrifici d'Abel. El bisbe Fèlix Bilbao hi va fer pintar les armes episcopals, al panell del mig de la mesa de l'altar, on es poden veure encara, acompanyant les figures originals, de bella estètica, composició i colors, de quatre sants, pintades als contraforts que suporten la mesa: sant Miquel Arcàngel, santa Tecla, sant Cristòfol i sant Sebastià. El conjunt és una de les poques peces artístiques pintades de l'estil Renaixement, obres per pintors de la terra, existents a la ciutat de Tortosa i al seu bisbat.

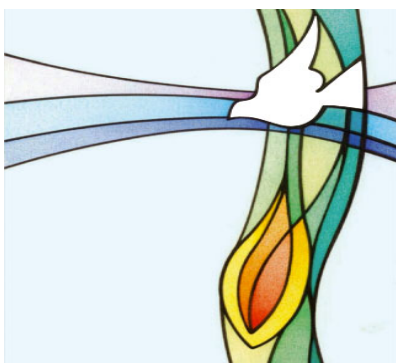
Després van prendre la paraula l'abat de Poblet, qui va manifestar la seva satisfacció de poder tornar al seu propietari i al seu lloc la taula, i el bisbe de Tortosa qui, agraint el gest dels monjos, ha ressaltat la importància de la recuperació de l'obra d'art per al bisbat i la ciutat en tant que es preserva i augmenta el seu patrimoni històric i artístic per al gaudi de tots.

Ara, vuitanta anys després i gràcies a la col·laboració de la comunitat de Poblet, la taula d'Aharon, restaurada, retorna al seu lloc original. Cal valorar la gestió i agrair el lliurament.

Mn. Josep Alanyà

AGENDA

- **Divendres 29**, El Masroig, a les 20 h, confirmacions.
- **Dissabte 30**, Móra d'Ebre, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 1 de juliol**, Batea, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat, 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, verge i màrtir.

26. ■ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. □ *Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prevere fundador de l'Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans màrtirs; sant David, ermita (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dimecres [2R 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Emirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Divendres [Fets 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa

Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, verge.

JULIOL

1. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 1,13-15;2,23-24 / SI 29 / 2C 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé, més breu: 5,21-24.35b-43)]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. III aC); santa Elionor (Leonor), mr.

Nativitat de Sant Joan Baptista (B)

COMENTARI

El Baptista és testimoni a favor de la Llum

Naixement de sant Joan Baptista (s. XV) de Domenico Ghirlandaio

El 2n Càntic del Servent de Déu presenta un personatge amb missió universal: *els pobles llunyans*.

La crida té lloc ja *abans de néixer*: és acció de Déu que ve de l'eternitat. Però la presa de consciència del qui és cridat té lloc en un moment concret de la seva història.

És vocació per a la paraula que *fa dels llavis del servent una espasa tallant, com la paraula de Déu (He 4,12)*.

La sensació de fracàs ve compensada pel convenciment de què *el Senyor té a les mans la meua causa*.

Primer la missió té com a marc *el poble d'Israel*; al final s'eixampla: *Et faig llum de les nacions*.

Al primer viatge missioner Pau i Bernabé, enviats per l'Esperit Sant i per l'església d'Antioquia de Síria (Ac 13, 1s), arriben a Antioquia de Pisídia on *el dissabte els caps de la sinagoga els invitaren a exhortar el poble*.

Pau recorda l'elecció de Déu a favor d'Israel, fixant-se en què *de la descendència de David, Déu ha donat a Israel —com havia promès— un Salvador que és Jesús*.

De Jesús n'és testimoni excepcional *Joan el Baptista: enviat de Déu que vingué com a testimoni a donar testimoni de la Llum perquè per ell tothom cregués en la Llum, que és Jesús (Jn 1,6s)*. El seu testimoniatge té força especial perquè al seu temps *tots pensaven si Joan no fóra potser el Messies (Lc 3,15)*.

Pot sorprendre que, si l'Encarnació del Fill de Déu és *al sisè mes* després que *Elisabet quedà embarassada (Lc 1,24.26)*, i que *per aquells dies Maria se n'anà a casa d'Elisabet on es quedà uns tres mesos (Lc 1,39.56)*, ara precisament al naixement i circumcisió del Baptista no hi surt Maria.

Lc organitza el seu material amb escenes consecutives, perquè a cada escena hi hagi els protagonistes que convé destacar llavors: ara «l'escenari» l'han d'omplir Zacaries i Elisabet amb el seu fill.

L'àngel havia dit a Zacaries: *la teva muller et donarà un fill i li posaràs el nom de Joan*. Tot i que l'entorn familiar volien que es digués Zacaries, com el seu pare, tant el pare com la mare tenen clar l'encàrrec de l'àngel de Déu: *S'ha de dir Joan*.

Per què? Perquè així ho vol Déu!

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,1-6)

Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, féu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res.» De fet el Senyor sostenia la meua causa, el meu Déu em guardava la recompensa. El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

► Salm responsorial (138)

R. *Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable.*

Heu penetrat els meus secrets, Senyor, i em coneixeu, / vós veieu quan m'assec o quan m'aixeco, / descobriu de lluny estant els meus propòsits, / sabeu bé si camino o si reposo, / us són coneguts tots els meus passos. R.

Vós heu creat el meu interior, / m'heu teixit en les entranyes de la mare. / Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, / és meravellosa la vostra obra. R.

Us era tot jo ben conegut, / res de meu no us passava per alt quan jo m'anava fent secretament, / com un brodat, aquí baix a la terra. R.

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,22-26)

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: "M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor, ell durà a terme tot el que em proposo." De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingué ell, Joan va predicar a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no sóc pas allò que vosaltres penseu, però després de mi en ve un altre de qui no sóc digne de deslligar el calçat dels peus. "Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creieu en Déu, ens envia Déu aquest missatge de salvació.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 1,57-66.80)

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els veïns i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar el nen, i proposaven que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan.» Ells li replicaren: «Però si no hi ha ningú de la família que se'n digui!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que es digués. Ell demanà unes tauletetes i escriví: «S'ha de dir Joan.»

Tots se'n van meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent en parlava per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «Què serà aquest noi?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I el noi creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

► Lectura del llibre de Isaïas (Is 49,1-6)

Escuchadme, islas; atended, pueblos lejanos: El Señor me llamó desde el vientre materno, de las entrañas de mi madre, y pronunció mi nombre. Hizo de mi boca una espada afilada, me escondió en la sobra de su mano; me hizo flecha bruñida, me guardó en su aljaba y me dijo: «Tú eres mi siervo, Israel, por medio de ti me glorificaré». Y yo pensaba: «En vano me he cansado, en viento y en nada he gastado mis fuerzas». En realidad el Señor defendía mi causa, mi recompensa la custodiaba Dios. Y ahora dice el Señor, el que me formó desde el vientre como siervo suyo, para que le devolviese a Jacob, para que le reuniera a Israel; he sido glorificado a los ojos de Dios. Y mi Dios era mi fuerza: «Es poco que seas mi siervo para restablecer las tribus de Jacob y traer de vuelta a los supervivientes de Israel. Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.»

► Salmo responsorial (138)

R. *Te doy gracias porque me has escogido portentosamente.*

Señor, tú me sondeas y me conoces. / Me conoces cuando me siento o me levanto, / de lejos penetras mis pensamientos; / distingues mi camino y mi descanso, / todas mis sendas te son familiares. R.

Tú has creado mis entrañas, / me has tejido en el seno materno. / Te doy gracias porque me has plasmado portentosamente, / porque son admirables tus obras. R.

Mi alma lo reconoce agradecida, / no desconocías mis huesos. / Cuando, en lo oculto, me iba formando, / y entretejiendo en lo profundo de la tierra. R.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,22-26)

En aquellos días, dijo Pablo: «Dios suscitó como rey a David, en favor del cual dio testimonio, diciendo: "Encontré a David", hijo de Jesé, "hombre conforme a mi corazón, que cumplirá todos mis preceptos". Según lo prometido, Dios sacó de su descendencia un salvador para Israel: Jesús. Juan predicó a todo Israel un bautismo de conversión antes de que llegara Jesús; y, cuando Juan estaba para concluir el curso de su vida, decía: "Yo no soy quien pensáis, pero, mirad, viene uno detrás de mí a quien no merezco desatarle las sandalias de los pies". Hermanos, hijos de linaje de Abrahán y todos vosotros los que tenéis a Dios: a nosotros se nos hay enviado esta palabra de salvación».

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 1,57-66.80)

A Isabel se le cumplió el tiempo del parto y dio a luz un hijo. Se enteraron sus vecinos y parientes de que el Señor le había hecho una gran misericordia, y se alegraban con ella. A los ocho días vinieron a circumcidar al niño, y querían llamarlo Zacarías, como su padre; pero la madre intervino diciendo: «¡No! Se va a llamar Juan». Y le dijeron: «Ninguno de tus parientes se llama así». Entonces preguntaban por señas al padre cómo quería que se llamase. Él pidió una tablilla y escribió: «Juan es su nombre». Y todos se quedaron maravillados. Inmediatamente se le soltó la boca y la lengua, y empezó a hablar bendiciendo a Dios. Los vecinos quedaron sobrecogidos, y se comentaban todos estos hechos por toda la montaña de Judea. Y todos los que los oían reflexionaban diciendo: «Pues ¿qué será este niño?». Porque la mano del Señor estaba con él. El niño crecía y se fortalecía en el espíritu, y vivía en lugares desiertos hasta los días de su manifestación a Israel.